

Выратаванне

Каця лічыла сябе дарослай: пайшла гэтай восенню аж у пяты клас. Жыла дзяўчынка ўдваіх з маці. Тату яна бачыла толькі на фотаздымках. Яго не стала, калі Каця была яшчэ зусім маленькай.

Кожную раніцу мама рана ўстае, гатуе на цэлы дзень ежу: снеданне, абед, вячэру. А потым, пабудзіўшы дачушку, ідзе на працу. Так было і ў гэты дзень. Каця прачнулася, узрадавалася, што заўтра субота, не трэба будзе рана прачынацца. Паела гарачы сніданак і пайшла ў школу, якая знаходзілася непадалёку ад дома. Выйшаўшы з пад'езда, дзяўчынка ўбачыла кошку. Гэта была менавіта кошка, а не кот. Каця здагадалася пра гэта па тым, што поўсць была аж трох колераў. Дзяўчынка ведала, што толькі кошкі бываюць трохколёрнымі. Ёй аб гэтым расказвала бабуля ў вёсцы. Кошка была вельмі худзенькая, маленькая, яна нават хісталася: не было сіл. Дзяўчынцы стала шкада гэтую бездапаможную істоту. Яна вярнулася ў кватэру, узяла кавалак каўбасы, катлету і зноў выйшла на вуліцу. Пакарміла кошку і пабегла ў школу, каб не спазніцца на заняткі.

На вуліцы было холадна: у апошнія дні нечакана закончылася цёплая восень. Нешта адбылося ў прыродзе, і наступіла зіма. Святла стала зусім мала. Пасля чатырох гадзін цемра згушчалася, і хутка зямлю ахінаў чорны змрок. Вецер пранізваў да касцей, паветра – калючае. У такое надвор'е заўсёды чалавек цэніць, што ў яго ёсць дом, дзе цёпла і ўтульна.

Калі Каця вярталася са школы, звярнула ўвагу на тое, што кошкі не было каля пад'езда. Дзяўчынка пайшла дадому. Падагрэла сабе ежу і паабедала. Стала каля акна і глядзела, як за акном ляцеў снег вялікімі камякамі. І тут сярод белых камякоў заўважыла цёмненькі жывы камячок. Кошка! Маленькая і худзенькая! Адна! На холадзе! Каця ўзяла кавалак нейкай анучы, якая трапілася пад руку, кінулася на вуліцу, укрузіла бездапаможную жывёліну і вярнулася з ёй у цёплую кватэру. Дзяўчынка накарміла кошку, потым занесла яе на балкон, зрабіла там ёй цёплую пасцель. Мама Каця не тэлефанавала, не пыталася дазволу, бо ведала, што яна не будзе супраць новай жыхаркі.

Муся (так назвала дзяўчынка кошку) падрасла, падужэла і кожную раніцу, калі Каця ішла ў школу, сядзела каля дзвярэй і праводзіла сваю выратавальніцу. А ўдзень, чуючы, як ключы ад кватэры паварочваюцца ў замку, бегла і сустракала са школы дзяўчынку. Кошка любіла залезці ў рюкзак, як быццам правярала, якія адзнакі атрымала Каця. Муся не адыходзіла ад дзяўчынкі ніколі, часта сядзела на каленях, варкатала, як быццам казалі: “Дзякуй табе, добрая душа, што не прайшла міма, што выратавала ад галоднай і халоднай смерці”.

Лянько Ганна Міхайлаўна,
вучаніца IX класа ДУА «Сярэдня школа № 215 г. Мінска»